

Bidrag till folkminnesar-
teckningen, på anmodan
af Edra älsade tidning 2/5 1910.

Min farfar P. P. född i
L. 1796, död 1884,* berättar
i Skynningen sina käreste
samlade minnen för sina barn-
barn och så många som ha
lust att svara på: "Det föro-
skinner icke så ofta på oss
fortiden att man får höra och
se sågra märkvärdiga hän-
delser och ting som för i tiden.
Några troll finns icke mer
för "di här donans stad i-
hjul". Men att sådana väck-
elsen funnits är de dagens sam-
ming ty min farfar var nöd
att de bodde i ^{nu} Möllans be-
ke stree vid kyrkan, och be-
kade hålla till i byns isgarn-
het till närvidsmännens de
de, trollen, voro i trängmått om
mat eller behöfde låna något
redskap och ibland gummings,
samt voro alltid jantliga
att utspilda vad de fått.
Men vad som var bäst var
att de till och till hjälps
anses genom sitt utgångs
bringa dycker i huset både
för folk och kreatur.

vänd!

* Per Persson, Sjögårdsby.

Ännu hade blef för holländ
de de blefvo illa bemötta
de kunde man vara säker
på otur i långa reder.
Så till ex. finge barnen "Skä-
ver, målesjuka; blefvo mo-
suna* m. m"; konnen fin-
go "solskud" och "betarning";
briktat allt bräpde bot hos
klaka gubbar och gummur
jente särskilda försörjning.
Efter till trollen.

Ännu hade brukade trollen
för byta barn med folk in.
man dem ^{barnen} voro döpte vadans
sträng vakt. på den nyfödde
jente stäl i vaggan var
af nöden. Skulle däremot
ett byti egt rum var det
en soa olycka för den
som fått ett trollbarn em-
den detta aldrig blifvatt,
värt betydligt, samt ef-
ven var föga "klotit".

"Kyrkogården", ja den barni
samt som gif väl aldrig
sett, det är en byge eller
en frund som är befarande
medlagd i en lida och
medlagd i gummur under
kyrkan. Detta djur eller
dess ande är det som vakar
öfver kyrkans väl och ve,
så att allt blir som det skall
vara till vår välfärd.

* vunnaktiga.

Däckbåtar, de ha ju vi borre ^{set} i
i ried vi, det hände si add vi
hätte varit i leys (fång) en natt a
1883

3-1
5.
Komme till på marenen
förbi norna hesta som gin-
je på bade av nyen, den
one va vid (vät) och gick
si kaled hen ti cross (oss)
så jag tyckte di kunne va
realt försijs a rita pona
Di va lätt a hoppa opppon
for han böjde si ner,
När di de andre pojarna
sae ditte si sette assu di
si opp. Vi va väl en fülle
femtan stycken. —

Men di va inte väl gjort
förr än vi finje den fortaste
riten vi nånsin hatt.

I daggrönningen passerades
den ene byn efter den
andra med sina kyrkotorn,
som bäckbröstur en a an-
nan gång snubbade mot
Och så blef vi om en stund
oflämnade på den plats där
vi satt oss på, där vi stilla-
tjande ofläjsnade oss var en
en till ett stund att se till nå-
got tårt ljus. Di vi nästa
gång träffades vor vi ofru-
ens om att riddarna var
oanligt angenäm, men gj'
oftare önskvärd.

Om jag har sett "Lyfateman-
nen, ja, många gånger, allra-
helst några är ette metrin-
gen, (enskiftet) det var ju

so att folk sålun kunna få
nog och en del trodde att
landtmätarna varit mer än
lofligt rund med jordbitarna
till en och annan och därför
så fick han till ^{metning} ströff där för
icke va i sin graf utan fick
i många långa år sväva
ikring på sina föräntningsplat.
ser i form af ett irrande
hjäskens. Det sken had of-
ven förmåga att leda vandra-
re vilse; men var man nog för-
ståndig att vända trojan om
kom man strax på rätt väg.*
Oki frågte ette om ja ha sett
nån gå "Pongängare" Stoj inte ja,
di va bara förr i världen
di ginge igen. Men när ha
folk blev mera slua och
försä tillting. Om man bara
känjer stortäms i rop på
den döe och läggs på en
problembag a en sax på
bröjstet på den döe så kan
han inte gå igen, så numera
behöfves ingen va rädd för de
döe.

* För att i några mån belege att jag
för minsta kan vara berättigt i
skiftsföräntningarna kan anföras att
nytt skifte förmåddes 460 st i ef-
ter ^{det} första i Skjutströps rökja för
att få eventuella fel rättade.

6) En af minne jämnarengar d. g. i.
d. barnlös, gift några år, ar 5.
betokard, kom en kväll sent hem,
träffade på hemvägen ~~en~~ liten
kattunge och som han ^{manne} hade
någon "unge" att leka med tog
han katten hem med sig, sade
till hustrun att ge honom litet
mjölk varefter djuret lade sig under

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV 1883

spisen. Gubben lade sig i
kattelumpänkens att sova,
men ej den rättfärdigas ställa
hjäpa sömn, emedan han
började yra och anföktas
veroe så att hustrun börja
bli rädd för sin gubbe. Då
hon reste sig med sin strump
stickning i hand fick hon
se att katten växt stor
som en kalv, skyndade hon
att få mannen vaken, med
förberätsel till honom ^{om} vad
det var för en djur.

Mannen väcktes ~~av~~ yrvakus
läste en kort bön och gjorde
korsstickens, fick tog i sitt mysa
så nära sällskapet vilket var
så tungt att han med nöda
kunde bära det till den plats
där han fångat det för att släppas
och än den dag som i dag är
går gubben och förvaras ofven
vad det kunde vara för en
djur och om förväning är icke
mindre. Anmärkas att gub-
ben ej fick gå omedelbart till
ljus tändt den kvällen ty då
hade han kommit tröppas af
svår sjukdom, bräddad ja
skänkte det som var ^{mycket} ännu
varre."